

Indonesië 2015

Deel 7

Java – Sumatra

Na een klein ontbijt van elk 1 kleine kué mangkok, gaan wij naar Pulau Banyak, naar een idyllisch eiland. De chauffeur brengt ons naar de steiger. We stappen in de speedboot en varen langs de gevaarlijke moerassen. Peter maakt nog een foto van apen .

Plotseling valt de motor uit midden op zee. De voerman probeert met een van zijn tenen en met de hand de boot weer aan de praat te krijgen en wij kunnen weer verder varen.

Dan valt weer de motor uit. Ik wil eigenlijk helpen, maar met die koffers tussen ons in, zal ik halsbrekende toeren moeten uithalen.

Gelukkig voor de voerman en voor ons, werkt de motor weer en komen wij, na twee uur varen in de Indische Oceaan, ongedeerd aan in Palambak, een van de vele eilanden.

We worden hartelijk ontvangen en de boys van het eiland helpen ons met het uitstappen en met de barang aan wal krijgen.

Het valt niet mee, want natuurlijk is er een golfslag die er altijd is wanneer je aan wal gaat.

Van de beheerder van Palambak krijgen wij en ook de voerman bij zijn optrekje anex restaurant, een kopi tubruk. Er ontstaat een flinke discussie tussen de voerman en hem over het ontbreken van een life jacket. Hij vertelt hem in flinke

bewoordingen dat het niet is toegestaan om gasten over te zetten op zee zonder life jackets aan boord voor ieder persoon. Daarna belt hij ook nog met onze chauffeur op het vaste land dat hij daar voortaan zeker op moet letten!

Het eiland telt maar 5 huisjes en wij krijgen een nieuw hut die pas is

gebouwd.

Onze hut heeft geen toilet of douche. Daarvoor is een apart gebouw gemaakt.

Het is wel behelpen, want het is erg primitief. Om 10 uur gaat de generator uit en is er een totale duisternis.

Ik heb er geen moeite mee, alleen om 's avonds en/of 's nachts naar het toilet te moeten lopen geeft problemen. Daar moeten we dus een oplossing voor vinden.

Alles is brandschoon, ook de kamar mandi en het toilet.

Uiteindelijk krijgen wij een soort teiltje voor een eventuele kleine boodschap in de nacht met water. De zon gaat al een beetje onder om een uur of vijf.

We worden verschrikkelijk verwend. Het middageten is

werkelijk lekker en bij het avondeten, is er pas gevangen vis met rijst en lekkere ananas na. Ik voel mij heel senang in ons huisje, waar op de veranda twee echte kerosi malas zijn. Die heb ik al in geen jaren gezien en eigenlijk wil ik graag een van die stoelen laten kopen voor in Nederland in de tuin. Natuurlijk zijn dat maar mijn gedachten.

Het is heerlijk om met de beheerder te ngobrol. Hij spreekt wat Engels. Een van zijn boys die bij het gesprek even aanwezig is, bevestigt het verhaal over de krokodil. De beheerder belooft ons dat hij flinterdunne pancake zal maken met als inhoud kokos met een zoete vulling en omelet.

Het eiland wordt omringd door palm- en kokosbomen.

Ik noem het my island in the sun...

's Morgens neem ik een duik in zee en ga me daarna baden met het water in de mandibak met gayung.

'Je kan in je blootje in zee zwemmen en zonnen' adviseert de beheerder. Nee, dat doe ik liever niet, ook al zal niemand mij zien.

Ik hoef mij niet op te maken of

andere kleding te dragen en het is lekker in mijn verschillende kimono's de dag door te brengen en wij beidjes nemen op tijd een siësta. De boys hebben ook een apart optrekje.

Om toch iets te doen gaat Peter samen met de beheerder de was doen! Ikke niet, want ik ben lekker lui.

Bij het avondeten speel ik met de vele heremiet kreeftjes die niet richting zee gaan, maar richting restaurant. Ik amuseer mij kostelijk met ze. Ze dragen allemaal een andere schelp. Om 10.00 is het bedtijd en tevreden kruipen wij onder de klamboe.

In de nacht begint het te weerlichten en even later breekt er een onweer midden

op de oceaan los. We waaien zowat ons bed uit en ik krijg het koud. De beheerder belooft een extra deken voor mij.

Peter sms onze chauffeur dat wij een dag langer willen blijven. De dagen vloeien in elkaar over en wij verliezen elk vorm van tijdsbesef. Ik maak wandelingen langs het strand en verken de omgeving. Ik bekijk paddenstoelen die groeien op een stuk verweerd hout. Een van

de boys gaat iedere ochtend langs het strand om aangespoeld vuil uit het water te halen. Later verbrand hij die achter een van de hutjes.

Op een dag zie ik een boy in de hoge klapperboom klimmen en drie jonge klappers op de grond gooit. Ik kijk toe hoe handig hij is om zich in de klapperboom naar de top te hijsen. Eenmaal op de grond ‘onthoofd’ hij de vruchten met een kapmes. Even later krijgen wij ook een klapper. Het is heerlijk

dorstlessend.

Ik ben zoals gewoonlijk vroeg wakker en wij krijgen kopi tubruk op ons platje.

Er is geen t.v., geen wifi of wat dan ook. De Sumatraan gaat laat naar bed en staat vroeg op, merken wij. Het is nu wat koeler, geen zon maar een heerlijke regen. Het weer knapt snel op en de warme zon schijnt weer op volle kracht.

Peter ontdekt een ventilator en die wordt direct naar ons optrekje gebracht.
Ik lig languit op de kerosi malas.

We kijken naar een kat die een muis zoekt tussen de rommel iets verderop bij

ons hutje. De beheerder kan heel goed koken met de beperkte middelen die hij ter beschikking heeft. We eten groenten met telor en watermeloen na. Een andere keer gebakken aardappeltjes. Voor mij speciaal bij het ontbijt gebakken ketèla

(grondaardappel).

Eenmaal per week krijgt de beheerder nieuwe aanvoer van eten en andere spulletjes. In de avond maakt Peter nog wat foto's van de ondergaande zon.

Vlak voor ons vertrek naar Samosir, vliegt een Atlasvlinder op onze deur en blijft daar zitten. De boy die precies om 10.00 's avonds het aggregaat stil legt weet het niet en Peter maakt heel snel een foto. Ik zie het als een symbolisch afscheid.

De volgende dag komt een andere speedboot ons om 8.00 uur afhalen met life jacket. De beheerder heeft de speedboot geregeld en onze chauffeur hierover ge-sms't en gebeld. Ook moet er een boot komen met een afdakje tegen de zon of regen onderweg en natuurlijk met life jacket.

Inderdaad komt er een andere speedboot met alles erop en eraan en ook met een andere voerman.

Die vaart met zijn speedboot rondjes in het uitgebreide moeras en belt met mag Joost weten wie aan welke steiger hij moet aanmeren.

Uiteindelijk komen we aan waar onze chauffeur op ons wacht.

Op weg naar Samosir heb ik wel onze chauffeur even flink de oren gewassen.

Wordt vervolgd.

Mila Boom-Schenkhuisen